

De Ploegh

GALERIE DE PLOEGH EN MEER DAN 100 KUNSTENAARS

VERHUIZEN NA EEN AFWEZIGHEID VAN 10 JAAR TERUG NAAR

AMERSFOORT!

DE KUNSTENAARS VAN LKG DE PLOEGH VERHUIZEN HUN GALE-

RIE IN SOEST NAAR HET CULTUURHUIS IN DE FLINT. OP 19 APRIL

2015 GAAT DE GALERIE OP DEZE NIEUWE PLEK OPEN MET EEN

SPETTERENDE OPENING VAN DE EXPOSITIE 'GROOT UITGEPAKT

MET MINIATUUR'.

Ambities en aanbod

Deze verhuizing is een belangrijke stap in het bereiken van de culturele groei- en professionaliseringsdoelstellingen van LKG De Ploegh. En een lang gekoesterde wens is in vervulling gegaan: een professionele galerieruimte in de bakermat van De Ploegh: Amersfoort. Het huidige LKG De Ploegh is een samengaan van het Amersfoorts Kunstenaars Genootschap (1934) en Kunstenaarsgroep De Ploegh (1945); de fusie van deze beide groepen vond plaats in 1975.

De aanleiding om nu te verhuizen komt voort uit de behoefte en de ambitie om de landelijke vereniging verder te professionaliseren en nog meer op de culturele kaart te zetten en kwam in een stroomversnelling toen de verhuurder van de huidige locatie in Soest, De Hazelaar, aangaf de galerieruimte te willen gaan gebruiken voor eigen doeleinden. De laatste jaren is er geïnvesteerd in deelname aan beurzen, zoals de Affordable Art Fair en de Realismebeurs. Ook is het ledenbestand uitgebreid door regelmatige ballotages. Hierdoor kan De Ploegh tegenwoordig een groter en gevarieerder aanbod in kunst tonen dan voorheen het geval was.

De keuze voor het Cultuurhuis in De Flint

Met het vertrek van Scholen in de Kunst naar het Eemhuis is in het pand van de Flint ruimte ontstaan voor nieuwe creatieve en culturele organisaties. Zo zijn Theaterschool de Springplank en By Christiaan al gevestigd in het Cultuurhuis. De Flint is verheugd dat zij Galerie de Ploegh mogen verwelkomen als huurder en ziet veel mogelijkheden om samen te werken en zo het culturele klimaat in de stad te versterken. LKG De Ploegh heeft bewust gekozen voor deze plek: midden in de stad, midden in het hart van het culturele klimaat van Amersfoort. We verwachten nog meer publiek aan te trekken, omdat we op deze prachtige locatie de ruimte hebben om meer lezingen en publieksactiviteiten te bieden. En natuurlijk voldoende galerieruimte om de exposities te kunnen organiseren en het medegebruik van tal van faciliteiten zoals het Plein.

Plannen en planning

Kenmerkend voor de kunstenaars en Galerie de Ploegh zijn de tentoonstellingen in groepsverband. Ook met de verhuizing in het vooruitzicht mogen Amersfoorters zich in de toekomst gaan verheugen op exposities zoals de Grafiekmanifestatie.

EEN DERDE MISSER BIJ EEN GEBOUW VOOR DE AMERSFOORTSE KUNST- EN CULTUURSECTOR?

Gemeente in de War?

IN 2012 PRESENTEERDE HET COLLEGE IN AMERSFOORT DE NIEUWE

CULTUURNOTA. DAARIN FORMULEERDE HET COLLEGE ZIJN AMBI-

TIES OP HET TERREIN VAN KUNST EN CULTUUR.

Ik citeer:

“Onze ambities formuleren we als volgt:

• het bevorderen en verbeteren van samenwerking binnen het culturele veld (thema Samenwerken en verbinden); ...

• het bevorderen van cultureel ondernemerschap van de instellingen en een grote groep Amersfoorters (consumenten, producenten, sponsors, etc.) met talrijke grote en kleine initiatieven (thema Cultureel ondernemerschap).”

en
“Als gemeente willen we er aan bijdragen dat partijen (inwoners, bedrijven, maatschappelijke organisaties, het onderwijs, culturele instellingen en initiatieven) elkaar weten te vinden en onorthodoxe en/of slimme verbindingen tot stand brengen.

Cultureel ondernemerschap van lokale initiatiefnemers doet het culturele leven tot bloei komen en vormt de basis voor een goed cultureel klimaat. De gemeente moet daarbij basisvoorwaarden creëren (stimuleren en ondersteunen, ruimte en energie toevoegen,) waaronder dit ondernemerschap kan floreren. Dit geldt voor zowel gesubsidieerde als niet-gesubsidieerde culturele organisaties. Ook hier probeert de gemeente in dit opzicht een nieuwe manier van werken tot stand te brengen, niet geënt op eenrichtingsverkeer (d.w.z. beleid vanuit de overheid), maar op coproductie met inwoners, bedrijven en maatschappelijke organisaties.”

Wel nu, wat betekent dat nu concreet. We kijken naar de fabriek Warner & Jenkinson en de ideeën van kunstenaarscollectief De War over dit gebouw.

De gemeente heeft in 2001 dit fabrieksterrein aangekocht als een strategische aankoop. In de volksmond: een speculatieve aankoop. Je kan mazzel hebben en er geld op maken of je hebt pech en dan verlies je erop. De aanschafprijs was zo'n slordige 1,4 miljoen euro. De markt voor dit type vastgoed is in prijs sterk gedaald. Het aantal incurante panden neemt toe. Alleen al op grond van deze ontwikkeling mag je aannemen, dat de marktprijs voor zo'n object als Warner & Jenkins nu niet boven de 7 ton zal liggen. Als je dan bovendien het achterstallige onderhoud meerekent, dan zal de waarde van het gebouwencomplex nog ver daaronder liggen. Het grondbedrijf van de gemeente zal ongetwijfeld beweren, dat waarde van het pand vele malen hoger ligt. Maar sorry Grondbedrijf: bij speculatieve aankoop loop je het risico van missers. Laat onafhankelijke taxateurs de economische waarde van het complex waarden. Ik zal er met een schatting van 6 ton niet ver naast zitten.

Het kunstenaarscollectief De War huurt al sinds jaar en dag voor normale tarieven delen van het complex. Het collectief ziet mogelijkheden om het pand voor de normale marktwaarde over te nemen en te ontwikkelen tot een nieuw centrum voor Kunst, Wetenschap en Innovatie. De War doet dat door samenwerking aan te gaan met allereerste initiatieven in het culturele veld, maar schuwt ook praktisch gericht onderzoek in de stad niet. De War heeft een financieringssysteem ontwikkelt, waarvoor zelfs de RABO-bank de pet af neemt. Voorwaar een ondernemerschap van kunstenaars waartegen je U zegt.

Hoe kan het dan toch dat het college een voorstel van De War — een voorstel en zeker geen eindbod — afwijst zonder daar een positief ander voorstel aan vast te koppelen? Hoe kan het gebeuren dat een gemeente, die bij andere bouwprojecten niet te beroerd was om miljoenen over de schreef te gaan, nu bij enkele luttele tonnen verschil al afhaakt en daarbij een initiatief dat past binnen haar eigen beleidsdoelstellingen hardgrondig de grond in boort? Krijgen we na twee keer een valse start voor een cultuurgebouw nu de derde misser!

3 hardnekkige misverstanden over kunstenaarscollectief De War

1. De War krijgt subsidie.

De kunstenaars van De War krijgen vaak het verwijt dat zij de hand op houden en subsidie ontvangen. Alhoewel ik niet weet wat er mis is aan het krijgen van subsidie (Philips ontvangt al sinds jaar en dag miljoenen aan subsidie), ontvangt De War geen cent subsidie.

2. De War betaalt niet of nauwelijks huur.

Niets is minder waar. De War betaalt gewoon markt-conforme huur. De WAR huurt voor € 50.000,- per jaar.

3. De War heeft geen reëel bod voor het gebouwencomplex.

Geen enkele andere ondernemer (speculanten uitgesloten) zal een bod doen dat ver afwijkt van het bod van De War. De WAR biedt aan om de renovatie van het industrieel erfgoed à € 1.340.000,- te bekostigen plus een realistisch aankoopbedrag.